

NO TOTO! PEDOFILIE?!

A máme tu další seriál pro nový ročník Mozaiky, ale jak už z titulu vyplývá, nebude to seriál tak úplně obyčejný. V rubrice nazvané „No toto!“ se budete setkávat s tématy ožehavými, kontroverzními, se kterými se musíme tak či onak potýkat, protože prostě v dnešním světě existují... A když už, tak už, takže jsme do toho skočili rovnýma nohama a začínáme tématem pedofilie. Nebojte, nemáme v úmyslu nabízet pravdy a pochybná řešení, protože často ani žádné jasně správné řešení není. Postačí nám téma otevřít, poukázat na souvislosti a třeba i rozvířít debatu. Pojdme tedy na první téma: Pedofilie.

Jistě znáte starý vtípek, který se ptá: „Jaký je rozdíl mezi pedagogem a pedofilem?“, načež rozverně odpovídá: „Pedofil má děti rád.“ Na rozdíl od pedagoga, který prostě jen zrovna nemá rád děti a ve většině případů se to přehlídí, má ovšem jedinec trpící pedofií, i kdyby chtěl dětem snést modré z nebe, velký problém ve společnosti i před zákonem.

Jako většina kontroverzních fenoménů nemá pedofilie jednu všemi přijímanou a jasně stanovenou definici. Je jich spousta a jinak na ně reagují ti, kterých se přímo týká, a jinak zase ti, kteří proti nim brojí.

CO TEDY PEDOFILIE JE A CO NENÍ?

Pedofilie je porucha sexuální preference (parafilie) a řadí se k ostatním poruchám, jako je například fetišismus, exhibicionismus apod. Žádná z těchto poruch není sama o sobě trestná. Trestné je porušení zákona (a je úplně jedno, jakou má dotyčný sexuální preferenci). Samotné slovo pedofilie nevzniklo s tak extrémně negativním významem, s jakým ho chápeme dnes. Pochází z řeckého paidofilia (pais – chlapec, dítě + filia – láska, přátelství). Ačkoliv původně o žádné poruše nevypovídalo, dnes jsou jím označovány osoby, které jsou sexuálně přitahovány nedospělými jedinci – dětmi (míra toho, jak moc nedospělými, se může samozřejmě lišit).

Pedofilie ale ani nutně nemusí být brána jako porucha. Podle mezinárodních klasifikačních nemocí MKN-10 i DSM-IV se parafilie jakéhokoli druhu považuje za poruchu, jen když člověku způsobuje osobní či společenské problémy. Pedofil, který se nedopouští kriminálního chování, tedy nesplňuje kritéria poruchy a už vůbec ne trestní postizitelnosti. Přesto se ve společnosti dočká menšího pochopení než například opilý řidič.

Další pohled nabízejí sami pedofilové, kteří svou parafii nepovažují za nemoc, ale za jinou orientaci, jako třeba homosexualitu. Homosexualita byla přece také dlouho brána za nemoc a byla trestná. Tak proč by se nemohla situace změnit i pro pedofily? V tento moment vyrážejí do útoku ti, kteří tvrdí, že tolerance homosexuality povede k toleranci pedofilie, zoofilie, nekrofilie, a nakonec že bude „normální“ úplně všechno. No, kdo ví.

DVĚ PODOBY PEDOFILIE

Po přečtení několika anonymních zpovědí a zoufalých volání o pomoc nám dochází, že většina pedofilů nejsou násilnická zvířata, která se denně ukájejí nad sbírkou dětské pornografie nebo špehují děti na hřištích či u škol. Jsou to především lidé, kteří se neprosili o to, aby byli pedofilní, a kteří se zpravidla snaží s touto poruchou bojovat a držet ji na uzdě tak, aby mohli normálně fungovat ve společnosti. Mnozí z nich se uplatňují v profesích, kde s dětmi pracují, a svou práci mohou díky lepšímu porozumění odvádět na jedničku.

Samozřejmě ale existují nebezpeční, dětmi manipulující pedofilové, a na mnoho z nich se ani nepříjde, protože dětským obětím z nějakého důvodu nikdo nevěří. Jakékoliv erotické hry a pokusy o intimní sblížení s dětmi ale rozhodně nejsou v pořádku, stejně jako není v pořádku výroba a distribuce dětské pornografie a vůbec cokoliv, co by dítě narušilo v jeho mentálním či tělesném vývoji. Zde je ale nutné zmínit, že naprostá většina (cca 90%) sexuálních útoků na děti je spáchána sadistickými zbabělci, kteří jsou často dokonce členem či blízkým přítelem jejich rodiny. Statisticky je poměr dokonce takový, že procento pedofilů, kteří podobný čin spáchají, je podobné procentu z populace bez této diagnózy. A toto je skutečný problém, za slovem pedofilie často schovaný, kterým se musí společnost zabývat.

ŽIVOT S PEDOFILII

Na webu uskupení Čepek (které je, mimochodem, naprosto legální, neboť existuje pro vzájemnou podporu pedofilů, nikoliv pro oslavu jejich stavu či dokonce touhu legalizovat pohlavní styk s dětmi) se dočtete spoustu zajímavých informací z různých zdrojů, převážně od lidí, kteří se s pedofií potýkají osobně, ale i od těch, co mají pedofily v rodině či mezi kamarády, a v neposlední řadě i od lidí, kteří se s pedofilním chováním setkali jako děti. Často se ukáže,

že byli pedofilové sami jednou obětmi, a ať už se dočkali spravedlnosti nebo ne, zaslouží si i trochu pochopení. Takoví lidé mohou být neškodní, i nebezpeční, tak či onak ale potřebují podat pomocnou ruku častěji, než být nemilosrdně vydědění ze společnosti. Totiž člověk trpící pedofilní poruchou, s dobrým sociálním zázemím a sexuologickou pomocí nemusí být dětem nebezpečný o nic víc (jak už bylo uvedeno) než běžná populace.

K tématu se vrátíme v příští Mozaice s trochu jiným pohledem.

redakce

Zdroje:

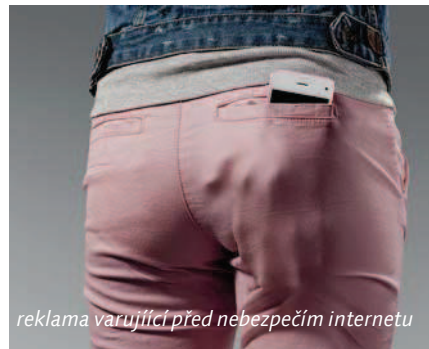
Týden, 25/15

www.opsychologii.cz/clanek/143-pedofilie

www.pedofilie-info.cz

www.reflex.cz/clanek/zpravy/53554/odpovedny-pedofil-neco-takoveho-skutecne-existuje.html

cs.wikipedia.org/wiki/Pedofilie

reklama varující před nebezpečím internetu

Normální vs. přirozené

Při vyhledávání informací o pedofilii budete často narážet na věty „Není to normální“ či „Není to přirozené“. Jenže tahle slova se tak úplně zaměňovat nedají. Přirozené je něco, co je „v souladu s přírodou“. Je například přirozené mít dvě ruce, pupík, nebo třeba dýchací reflex a taky je přirozené, že se dospělým mužům líbí dospělé ženy a naopak. Normální je ale slovo velice ošemetné a jeho význam z velké části záleží na tom, kdo a kde ho vysloví. V některých oblastech je normální jíst rukama, jinde jsou normální hůlky, u nás příbor – s přirozeností to nemá nic společného. Je tedy pedofilie normální? V našem prostředí jistě ne. A je přirozená? Příroda nám dala přitažlivost muže a ženy, abychom se rozmnožovali, jinak to dost dobře nejde (když nepočítáme zkumavky...), takže ani přirozená není. Přesto není vhodné slepě pranýřovat všechny, kdo se k ní přiznají.

NO TOTO! JEŠTĚ JEDNOU O PEDOFILII

V minulé Mozaice jsme vám slíbili, že se k tématu pedofilie vrátíme ještě jednou. To v této rubrice nebude nic výjimečného, protože z připravených témat mnohá jedna stránka prostě nepojme. Slíbili jsme také, že nabídneme na pedofilii trochu jiný pohled, ve skutečnosti jich ale nabídneme dokonce několik. Věříme, že vás tyto střípky nasměrují, pokud se o téma budete chtít dál zajímat.

Z WEBU PEDOFILNÍ KOMUNITY

Po jistém sbírání odvahy jsme si v redakci otevřeli i web Čepek (www.cepek.cz), který je informačním portálem české pedofilní komunity. Hned na úvodní stránce si můžete přečíst řadu dotazů, jejichž pisatelé zpravidla tápou a snaží se (v mnoha různých obměnách) zjistit, zda jsou či nejsou pedofilní. Samozřejmě se najdou i jiné, jako co hlásit, zda může být pedofilní i žena, co je a není legální... Na velkou část dotazů odpovídá psychiatr a sexuolog MUDr. Antonín Brzek. My jsme pro ilustraci vybrali jednu z jeho odpovědí na dotaz z prostředí volnočasové práce s dětmi a mládeží... Tazatelka má obavy o svého kolegu vedoucího, který se až příliš sblíží se jednou z členek oddílu, jejich náklonnost je oboustranná a postupně již zcela neskrývaná, byť na pohled v mezích zákona. Jak moc se bát a jak s kolegou vedoucím o věci mluvit? Dr. Brzek odpověděl takto:

Milá paní, skutečně asi máte pravdu, že Váš kolega bude pedofil. Oni totiž pedofilové mají děti rádi, a proto bývají těmi nejlepšími učiteli a vychovateli. Nicméně, až do doby, než selžou. To ale neznamená, že selhat musí. Ti, kteří mají silnou morální úroveň, to mnohdy zvládnou celoživotně. Bylo by dobré, kdybyste s ním mohla dát otevřenou řeč v tom smyslu, že pedofily nijak nepohrdáte, naopak, že si jejich lásky k dětem velmi vážíte, ale že máte strach právě z toho selhání. Mohla byste mu nabídnout spolupráci v tom smyslu, že mu budete poskytovat zpětnou vazbu, aby se mu pomohla nějakého selhání se vyvarovat, kdyby jeho přátelské chování k oné dívce překračovalo meze zákona. Je důležité, aby k Vám získal důvěru, ne aby se Vás začal bát jako nějakého policajta. Je to úkol nesnadný, ale pokud uspějete, velmi zásadný.

MUDr. Antonín Brzek

Loutky, na kterých děti policii ukazují, co se jim stalo.

OČIMA POLICIE

V minulém článku jsme naznačili několik skutečností, ke kterým jsme požádali o podrobnější vyjádření ty nejpovolnější – kriminalisty, kteří se problematikou v praxi zabývají. Jím jsme položili dvě otázky:

výslechová místnost pro děti

Jak se stavíte ke snahám o organizování pedofilní komunity a její prezentace na veřejnosti?

Nemáme problém s tím, že si pedofilové mezi sebou vyměňují informace, jak zvládat svou odlišnou sexuální orientaci. Jejich aktivity však nesmí odporovat zákonům. Nepřípustné je tak např. šíření dětské pornografie. Co se týče medializace pedofilie, ta je nebezpečná. Pedofilové si tímto způsobem zvyšují sebevědomí a snaží se obhájit. Mohou získat mylný pocit, že jsou skvělí a jejich odlišnost je společností akceptována. V krajním případě taková opakovaně akceptovaná úchylnka může vést až k trestné činnosti v podobě napadení dítěte.

Lze říct, do jaké míry s pedofilní orientací narůstá společenská nebezpečnost jedince? Jak moc je reálné násilí na dětech propojeno s pedofilií?

Mezi pachateli trestných činů na dětech se pedofilové vyskytují jen občas. Většinou jsou to lidé z nejbližšího okolí nebo přímo rodiny. Jedná se o osoby, které nemohou mít z různých důvodů normální vztah a v dítěti vidí lehce dostupný náhradní sexuální objekt. Velmi často se tohoto činu dopustí pod vlivem alkoholu a momentální neutěšené životní situace.

Odpovídala mjr. PhDr. Alena Kolářová, vedoucí mravnostního oddělení pražského ředitelství Policie ČR.

CO NA TO PSYCHOLOG?

V naší mozaice pohledů a názorů nemůže chybět pohled odborníka na lidskou duši, kterého jsme hledali v Pedagogické, psychologické a právní poradně PPPK, jež se zaměřuje na dospělé, děti i jejich rodiče, páry, pedagogy, kolektivy... Ptali jsme se na to, jak životě „fungují“ lidé s pedofilní poruchou.

Co si z vaší zkušenosti myslíte o lidech s pedofilní orientací, kteří profesně nebo i ve volném čase pracují s dětmi?

Neumím si představit, že člověk s pedofilní orientací by měl možnost pracovat s dětmi. Je to stejné, jako byste svěřil odpovědnost za bezpečnost stáda ovcí vlkovi. Jinými slovy řečeno, v žádném případě bych při nepochybné rizikovosti takového spojení nemohla s tímto vyslovit svůj souhlas.

Setkáváte se s lidmi s pedofilní poruchou – dá se říct, že když svůj stav zvládnou, tak fungují zcela normálně?

K této otázce je nezbytné uvést, že problematika pedofilie se řadí mezi poruchy sexuální preference.

Cílem léčby takové poruchy nebývá změna sexuální orientace, ale utlumení sexuálního pudu. Z otázky mi není jasné, co si představujete pod pojmem „zvládnutý stav“. Je zřejmé, že minimalizaci rizika zneužívání dětí se předchází medikací na základě psychiatrického vyšetření. Domnívám se, že ani psychiatři nebudou schopni stanovit míru rizika projevu poruchy při tzv. „zvládnutém stavu“, vzhledem k řadě faktorů, které nelze vztahovat ke každému případu pedofilního chování, a zcela vyloučit riziko recidivy.

Odpovídala PaedDr. Zdeňka Kašparová.

PREVENTIVNÍ PROJEKT NÁS SE TO TÝKÁ

ČRDM představila v roce 2008 projekt Nás se to týká, zaměřený na prevenci sexuálního násilí zejména při aktivitách sdružení dětí a mládeže. Jeho strategie je založena na těchto bodech: vyškolení koordinátorů prevence, vypracování metodických materiálů a preventivní programy pro děti a dospívající. Ke vzniku projektu se ČRDM inspirovala u kolegů z Bavorského kruhu mládeže.

V rámci projektu proběhla v letech 2008–2010 řada seminářů a workshopů, byl vypracován „Kodex chování pro prevenci sexuálního násilí ve sdruženích pracujících s dětmi a mládeží“ a vydány dvě metodické publikace – Hranice bezpečí a Záchranné lano (obě najdete na adrese crdm.cz/ publikace). V zapojených sdruženích též vznikly tzv. „krizové kartičky“ – kapesní návody pro vedoucí, jak postupovat v krizových situacích.

*redakce
foto: Policie ČR*

ZAUJALO VÁS TOTO TÉMA? NEPŘEHLÉDNĚTE FILMOTÉKU NA STRANĚ 13!